

มือถือไม้เท้า
กายนี้มีเจ็ดฐาน
ฐานเจ็ดฐานพพาน
พร่าวพร่างสว่างไสว

กระดาน
จรดไว้
เมืองแก้ว
สุขไร้เทียมทาน

ตะวันธรรม

๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๐

๒

ตำแหน่งที่วางใจ

วันอาทิตย์ที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑ (๑๓.๓๐ น.)

ปรับกาย-ปรับใจ

ตั้งใจหลับตาเจริญสมาธิภาวนากันนะ

หลับตาเบาๆ พอสบายๆ ให้ผ่อนคลายทุกส่วนของร่างกายของเรา ตั้งแต่ใบหน้า ศีรษะ ลำคอ บ่า ไหล่ แขนทั้งสองถึงปลายนิ้วมือ ให้ผ่อนคลายลำตัว ขาทั้งสองถึงปลายนิ้วเท้า ให้ผ่อนคลายทั้งเนื้อทั้งตัว ขยับเนื้อขยับตัวให้อยู่ในท่ามกลางที่ถูกต้องส่วน ที่เรามีความรู้สึกว่าไม่ปวด ไม่เมื่อย สามารถนั่งได้อย่างสบายๆ

การที่จะทำให้ใจเข้าถึงสมาธินั้น ต้องสอดคล้องกันระหว่างกายและใจ ร่างกายต้องสบาย ใจก็ต้องเบิกบาน แ่มชื่น ต้องง่ายๆ จึงจะเข้าถึงได้

วางใจเบาๆ

การทำสมาธิก็คือการพักผ่อนหย่อนใจอย่างถูกหลักวิชา พักภารกิจต่างๆ ผ่อนคลายทุกส่วน แล้วหย่อนใจของเราที่ตั้งๆ นั้นลงไกลงกลางกายฐานที่ ๗ ให้ใจหยุดนิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ สบายๆ ใจเย็นๆ

ให้วางใจเบาๆ ที่กลางท้องในระดับที่เรามั่นใจว่าเหนือสะดือ ขึ้นมา ๒ นิ้วมือ เบาเหมือนขนนกที่ค่อยๆ ลอยแล้วตกลงไปสัมผัสที่แผ่นผิวน้ำ หรือค่อยๆ วางเข็มเย็บผ้าไปบนผิวน้ำโดยไม่ให้มันจม ใจก็เช่นเดียวกัน ต้องค่อยๆ ผ่อน แล้วก็หย่อนใจให้หยุดนิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ สบายๆ ให้ใจกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัว ในแหล่งที่ตั้งดั้งเดิมที่ถูกต้อง ซึ่งจะนำไปสู่ความสุขและความสมหวังในชีวิต คือเข้าถึงความสุขที่แท้จริง ที่ไม่มีอะไรยิ่งไปกว่านี้หรือเท่านี้

ความสุขอยู่ในตัว

ความสุขที่เราแสวงหาภายนอกนั้นไม่มี เราจะหาไม่ได้จากคน จากสัตว์ จากสิ่งของ จากทุกสิ่งทุกอย่างภายนอก เพราะสิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่อยู่ภายนอกล้วนแต่ไปสู่จุดสลายผุพังทั้งสิ้น ประคับประคองตัวเองยังไม่ได้

ที่ผ่านมา เพราะเราไม่รู้วิธีการ แต่เรามีความปรารถนาอยาก จะเข้าถึงความสุขความสมหวังในชีวิต ความปรารถนานั้นก็ดังไป

ตามความเข้าใจ ตามความรู้ ตามรสนิยมของเราซึ่งเป็นความรู้ที่ไม่ถูกต้องบ้าง หรือถูกต้องแต่ไม่สมบูรณ์บ้าง จึงไม่ได้เจอความสุขที่แท้จริงและความพึงพอใจอันสูงสุด ความสมหวังในชีวิตจึงไม่เกิดขึ้น

พระพุทธเจ้าแสวงหาความสุข

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เคยผ่านวิธีการดังที่พวกเราเคยผ่านมาก่อน ผ่านการแสวงหาความสุขที่แท้จริงที่พันทุกข์ได้ ดับทุกข์ เข้าสู่ภาวะไม่สุขไม่ทุกข์ แล้วก็สุข แต่ไม่เคยเจอเลยจากคนสัตว์ สิ่งของ ลาภยศสรรเสริญ ซึ่งที่ผ่านมาพระองค์ทรงมีมากกว่าเรา ในทุกสิ่งที่เราอยากได้ แต่ทรงค้นพบว่า สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ทำให้มีความสุขเลย มีแต่ปัญหาและแรงกดดันอยู่กับสิ่งเหล่านั้น

เพราะฉะนั้น ในทุกๆ ซาติของการแสวงหา ท่านก็ต้องปลีกวิเวกออกจากการครองเรือน จากทรัพย์สินเงินทอง และโลภียทรัพย์แล้วไปอยู่ตามลำพัง เพื่อให้โอกาสตัวเองในการแสวงหาสิ่งที่ถูกต้อง ซึ่งจะทำให้เกิดความพึงพอใจอันสูงสุด โดยไม่ต้องทำอะไรอีกเลย และท่านก็ค่อยๆ แสวงหาถูกต้องมาเรื่อยๆ แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์ นั่นก็คือ **การทำสมาธิ**

ท่านผ่านการทำสมาธิในหลายๆ รูปแบบ ตั้งแต่สมาธินอกตัวมาถึงสมาธิในตัว จนไปถึงจุดสูงสุดของสมาธิที่อยู่นอกตัวแบบฤๅษีชีไพรถึงขั้นอนุภิญญา ๕ คือเมื่อใจหยุดนิ่ง

ในระดับหนึ่งเข้าถึงโลกียฌาน สามารถทำสิ่งเหนือธรรมชาติเหนือความคาดคิดของมนุษย์ เช่น เหาะเหินเดินอากาศได้ เป็นต้น แต่ก็ยังไม่พบกับความสมหวังในชีวิตอย่างสมบูรณ์

ท่านจึงแสวงหาเรื่อยไป และระหว่างการแสวงหาท่านก็สร้างบารมีไปเรื่อยๆ บริจาคทรัพย์ อวัยวะ ชีวิต เพื่อที่จะเป็นทางมาแห่งบุญ เพื่อให้ทุกคนอยู่เย็นเป็นสุข และเพื่อความปลอดกังวลของท่านที่จะได้มีโอกาสให้แกตนเองในการทำสมาธิให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

ในที่สุดเมื่อสั่งสมบารมีความดีมาหลายๆ ชาติ พอคความสมบูรณ์เต็มเปี่ยมประดุจพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญแล้ว บารมีของท่านซึ่งอยู่ในกลางตัว จึงนำไปสู่ความสมปรารถนาของท่าน ได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยวิธีการที่ไม่ต้องทำอะไรเลย ไม่ต้องคิด ไม่ต้องพูด และไม่ต้องทำอะไร ภายใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ในคืนวันเพ็ญ เดือน ๖ ที่เราค้นกับคำว่า “วันวิสาขบูชา”

วันนั้นท่านปลอดกังวลอย่างยิ่ง ไม่ติดอะไรเลย ในใจท่านใสๆ ไม่ห่วงใย ไม่อาลัยอาวรณ์ ใจท่านปราศจากสิ่งที่คุณเคยยึดติด และท่านก็เคยติดข้อง เคยยึดมั่นถือมั่นอยู่ ท่านคลายความผูกพันความยึดมั่นถือมั่น ที่เรียกว่า **นิพพิทา** คือมองเห็นว่าโลกใบนี้ประดุจกองเพลิงที่มองไม่เห็นไฟด้วยตามนุษย์ แต่มีความเร่าร้อนมากกว่าดวงอาทิตย์มากมายนัก ท่านเบื่อหน่ายและคลาย พอคลายความผูกพันจึงตั้งสัตยาธิษฐานว่า ถ้าไม่ได้

บรรลุลิขธรรมที่จะดับทุกข์ได้ หลุดพ้นจากทุกข์ได้ จะไม่ลืมหูลืมตา
แล้วท่านก็วางใจนิ่งๆ เฉยๆ

เนื่องจากใจท่านถูกรวมบ่มจริตอัธยาศัยมานาน เมื่อบารมี
เต็มเปี่ยมก็กลับมาหยุดนิ่งๆ อยู่ภายในกลางกาย สัมมาสมาธิ
ก็เกิดขึ้นจากการดำเนินชีวิตแบบวิถีทางของพระอริยเจ้าที่เรียก
ว่า **อริยมรรคมีองค์ ๘** โดย ๗ ประการแรกเป็นเครื่องสนับสนุน
ประการที่ ๘ คือ สัมมาสมาธิ คือถ้าต้องการพ้นทุกข์จริงๆ จะ
ต้องดำเนินวิถีชีวิตแบบพระอริยเจ้าตั้งแต่สัมมาทิฐิเรื่อยมาตาม
ลำดับ ๗ ข้อนั้น (สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมา
กัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ) ซึ่งเป็นพลัง
ผลักดันให้มาถึงข้อที่ ๘ คือ สัมมาสมาธิ ทั้ง ๗ ข้อนั้นไม่อาจ
ดับทุกข์ได้ แต่เกื้อหนุนต่อการดับทุกข์ จะพ้นทุกข์ได้ต้อง
อาศัยสัมมาสมาธิ พุทธภาษาชาวบ้านคือต้องทำสมาธินั่นเอง ใจ
ต้องไม่เกี่ยวพันกับสิ่งใด ไม่ข้องกับสิ่งใด ใจต้องกลับมาอยู่กับ
เนื้อกับตัว ให้ใจและกายเป็นหนึ่งเดียวกัน

ทำไมต้องฐานที่ ๗

ถ้าเมื่อใดใจและกายเป็นหนึ่งเดียวกันในตำแหน่งที่ถูกต้อง
ก็จะขับเคลื่อนเข้าไปสู่ภายใน แล้วก็หลุดพ้นจากความทุกข์
ทรมานของชีวิตได้ เหมือนสารถีผีมีอดีตหนึ่งอยู่ในตำแหน่งที่
ถูกต้องของพวงมาลัย ก็สามารถขับเคลื่อนรถไปถึงจุดหมาย
ปลายทางได้

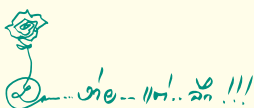
ตำแหน่งที่ถูกต้องในตัวนั้นอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ใจที่มาตั้งมั่นในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งท่านค้นพบในคืนวันเพ็ญเดือน ๖ นั้น ประดุจเป็นสารถิผู้ฉลาดที่นั่งอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง ตรงตำแหน่งของพวงมาลัยที่จะขับเคลื่อนใจไปสู่จุดหมายปลายทาง

นี่คือคำตอบว่า ทำไมต้องศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เพราะฐานอื่นๆ นั้นขับเคลื่อนไปไม่ถึง เหมือนเรานั่งอยู่ไม่ถูกตำแหน่งของสารถิที่จะขับเคลื่อนใจไปสู่จุดหมายปลายทางได้ ในเมื่อยานพาหนะมีตำแหน่งอยู่เพียงตำแหน่งเดียวที่พวงมาลัยตั้งอยู่ ดังนั้นตำแหน่งที่ถูกต้องในกลางกายก็มีเพียงที่เดียวคือที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

เป็นเช่นนี้เหมือนกันทุกพระองค์ เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว ขับเคลื่อนสรีรยนต์ในตำแหน่งที่ถูกต้องตรงนี้ แล้วเคลื่อนเข้าไปสู่ภายใน เห็นไปตามลำดับจนกระทั่งเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว คือเข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ

พระรัตนตรัยภายใน

พุทธรัตนะ คือ ธรรมกายเกตุดอกบัวตูม ใสเป็นเพชร ใสเป็นแก้ว ใสเกินใส ประกอบไปด้วยลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ กายนี้เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เพราะประกอบด้วยอัมมจักขุและญาณทัสสนะ ที่ทำให้เกิดปัญญา วิชชา และ

แสงสว่าง รอบรู้ในสรรพสิ่งทั้งหลาย และในกลางของท่านก็มี
คลังแห่งความรู้ คือ **ธรรมรัตน์**

ธรรมรัตน์ คือ คลังแห่งความรู้ อยู่ในกลางของพุทธรัตตะ
ถูกเก็บไว้ในกลางกายของพระธรรมกาย

ในกลางคลังแห่งความรู้ก็มี **สังขรัตน์** เป็นกายละเอียด
ของธรรมกายซ้อนอยู่ รักษาคลังแห่งความรู้ตรงนี้ให้ขยายมาสู่
พุทธรัตตะ

๓ อย่างนี้ เรียกชื่อกันคนละอย่าง แต่รวมอยู่เป็นจุดเดียว ซึ่ง
มีอาจแยกจากกันได้ เหมือนอวัยวะภายในร่างกายของเราที่เป็น
คนละอย่างกัน แต่ว่าแยกออกจากกันไม่ได้ เหมือนอุปกรณ์ยาน
พาหนะของรถที่เรียกชื่อกันคนละอย่าง แยกกันไปคนละส่วน แต่
ก็ต้องมารวมเป็นหนึ่งเดียวกันจึงจะขับเคลื่อนไปได้

พระรัตนตรัยในตัวคือสรณะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันประเสริฐ
ที่จะขับเคลื่อนให้หลุดพ้นจากวัฏฏะ การเวียนว่ายตายเกิดในภพ
ทั้งสาม ในกามภพ รูปภพ อรูปภพ จนไปสู่อายตตนิพพานได้
เพราะอายตตนิพพานนั้นไม่มีเวรียดยานพาหนะอันใดจะไปถึง แม้
ผู้มีสมบัติ ๘ เหาะเหินเดินอากาศได้ ทรงอภิญา ๕ ก็ไปไม่ได้
จะต้องขับเคลื่อนด้วยรัตนะภายใน ซึ่งอยู่ในกลางกายของทุกคน

ถ้าเราไปถึงจุดนั้นได้ เราก็หลุดพ้นจากฝั่งที่เขабังคับบัญชา
เอาไว้ได้ เขาเอากามาสะหรือกิเลสอาสวะคือกาม และภพเป็นที่

รองรับ เอาความไม่รู้ ความเห็นผิดมาผูกพันติดเอาไว้อยู่ในภาพ
พอหลุดไปเป็นกายธรรมอรหัตผลได้ หลุดพ้นไปเลยเหมือนปลา
ที่หลุดจากข้องที่ใส่ปลา แล้วพ้นไปอย่างเด็ดขาดเป็นอิสระสู่แม่น้ำ

ผู้ที่พ้นแล้วก็เช่นเดียวกัน ก็เป็นอิสระจากการครอบงำของ
กิเลสอาสวะ ซึ่งเป็นสาเหตุแห่งความทุกข์ทรมานของชีวิต จะอยู่
เป็นสุขได้ด้วยตัวของตัวเอง พึ่งตัวเองได้ เหมือนดวงตะวันที่มี
แสงสว่างอยู่ได้ด้วยตัวเอง มีสุขเป็นนิรันดร์ เอกันตบรมสุข สุข
อย่างยิ่งอย่างเดียวไม่มีทุกข์เจือปนเลย

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จึงเป็นตำแหน่งที่ถูกต้อง ซึ่งถ้า
เอาใจมาวางแล้วค่อยหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้ พอถูกส่วนก็จะเข้าถึง
ดวงธรรม แล้วก็เห็นไปตามลำดับ จะเห็นดวงธรรมในดวงธรรม
เห็นกายในกาย เป็นต้น ที่ซ้อนๆ กันอยู่ภายใน เป็นกายในกาย
ที่ซ้อนๆ กันอยู่ เป็นชีวิตหลายๆ ระดับ

เมื่อเข้าถึงกายธรรมแล้ว ความคิดก็จะต้อง พุดถูกต้อง
ทำถูกต้อง สิ่งที่ถูกต้องจะบังเกิดขึ้นกับโลกมนุษย์ ถ้ามนุษย์ทุกคน
ได้รับความรู้ตรงนี้ และเกิดการแสวงหา ขวนขวาย นำใจกลับมา
สู่ตำแหน่งที่ถูกต้องก็จะคิดถูกต้อง พุดถูกต้อง ทำถูกต้อง
เหมือนๆ กัน สิ่งที่ถูกต้องและดีงามจะบังเกิดขึ้นกับโลกใบนี้

ทำถูกวิธีจะเข้าถึงประสบการณ์ภายใน

วันนี้เป็นวันที่ลูกทุกคนได้ทำสิ่งที่ถูกต้อง ญกวัตถุประสงค์ของการมาเป็นมนุษย์ ให้มีปิติและภาคภูมิใจเถิดว่า เรามีบุญมาก มากกว่าใครๆ หลายพันล้านคนในโลกที่ยังไม่รู้อะไรเลย แต่ว่าเมื่อเรามีบุญแล้ว หาบุญได้ก็ต้องใช้บุญเป็น ใช้บุญที่เราใช้อยู่ เพราะบุญที่เราหามาเป็นไปเพื่อเป็นกำลังแห่งการตรัสรู้ธรรม ส่งผลให้เราหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ด้วยวิธีการที่ง่าย ๆ พักผ่อนหย่อนใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ถ้าทำอย่างนี้ได้ เดี่ยวใจก็จะใสๆ จากการหลับตาที่มีดๆ จะค่อยๆ เรืองรองขึ้น เหมือนเวลากลางคืนยิ่งดึกยิ่งใกล้สว่าง ใกล้สว่างฟ้าก็จะสว่างๆ แสงเงินแสงทองของดวงตะวันก็จะสาดส่องขับความมืดในอากาศให้ค่อยๆ หายหมดสิ้นไป

ใจที่เราหยุดอยู่ภายในจะค่อยๆ ทำลายความมืดที่อยู่ในใจให้ค่อยๆ แฉ่งขึ้น สว่างขึ้น โดยจะมีสัญญาณเกิดขึ้นจากภายใน ก่อนที่ความสว่างจะบังเกิดขึ้น คืออาการที่ใจเริ่มสัมผัสกระแสแห่งความบริสุทธิ์ กระแสแห่งความสุขภายในที่ชุ่มเย็นออกมา และทำลายความอึดอัดคับแคบของกาย โดยเราจะมีความรู้สึกปลอดโปร่งใจอย่างแท้จริง แต่ก่อนเราเคยขอยืมคำนี้มาใช้เมื่อเราเจอปัญหาและแรงกดดัน แต่เมื่อปัญหาผ่านพ้นไปเรารู้สึกปลอดโปร่งใจ ความจริงเรายังไม่ได้ปลอดโปร่งใจอย่างแท้จริง แต่เรายืมคำนี้มาใช้ก่อน เมื่อความทุกข์ลดลง

ความปลอดภัยที่แท้จริงจะเกิดขึ้นเมื่อใจเริ่มหยุดนิ่ง ภายในได้ระดับหนึ่ง จะเกิดความรู้สึกปลอดภัย โล่งใจ คือ มันจะกลวงๆ ข้างในเหมือนตัวเราเป็นโพรง เหมือนอุโมงค์ กลวงๆ แต่เป็นความกลวงที่ถูกอัดแน่นด้วยความสุขสดชื่นอย่างที่เราไม่เคยเป็นมาก่อน คือทำให้เราเกิดความพึงพอใจจะอยู่ในอารมณ์นี้ แม้ยังไม่เห็นอะไรเลย แม้ยังมีดอยู่ แต่ความรู้สึกเป็นโพรงกลวงๆ ภายใน ทำให้เราเกิดความพึงพอใจเหมือนเราหยุดเวลาของโลกนี้เอาไว้ กาลเวลาถูกระงับเอาไว้ มันผ่านไปเร็วเหลือเกิน รู้สึกเหมือนเรานั่งไปประเดี๋ยวเดียว ถ้าเราไม่ลืมตาดูนาฬิกา เราจะไม่ทราบเลยว่าเวลามันผ่านไปยาวนาน เพราะเราพึงพอใจกับอารมณ์นี้

ใจจะอยู่ในจุดที่พึงพอใจ คือเกิดความพึงพอใจของใจ ไม่ต้องการอะไรมากกว่านี้ เพราะอยู่ในนี้ไปนานๆ ภายที่รู้สึกอึดอัดจะขยายกว้าง โล่ง เหมือนกายโตเท่ากับขอบฟ้า แล้วก็สลายกลมกลืนไปกับบรรยากาศ เหมือนเราและลมหายใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับจักรวาลไม่อาจแยกจากกันได้ ความรู้สึกอย่างนี้ทำให้เกิดความบันเทิงใจในทุกอณูเนื้อของกายและใจของเรา ความรู้สึกเช่นนี้ขยายมาสู่ระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ความพึงพอใจก็ขยายเพิ่มขึ้น

เมื่อมีความพึงพอใจมากเข้า ใจก็จะอยู่ ณ จุดที่พอใจนี้แหละ นิ่งๆ นุ่มๆ นานๆ กระทั่งหายไปอีก เราจะเริ่มยอมรับว่า ใจนิ่งนุ่ม

เป็นอย่างไร เริ่มเรียนรู้ เริ่มรู้จัก และชอบกับความนิ่งนุ่มนี้ และรู้สึกเย็นใจเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก

อยู่เย็นเป็นสุข

คำว่า **อยู่เย็นเป็นสุข** หมายถึงอาการของใจเมื่อมาสัมผัสกระแสแห่งความเย็นภายในและความสุขที่แท้จริง ใจก็จะอยู่ตรงนี้ เหมือนเราเดินมากลางแดดร้อน พอเข้าใกล้ชายคาหรือร่มไม้เราจะได้รับกระแสแห่งความเย็นและพึงพอใจ ที่จะทำให้เราก้าวต่อไปเพื่อไปนั่งอยู่ที่โคนไม้หรือในเรือนนั้น หรือเหมือนกระแสความเย็นของน้ำตก แม้เราได้ยินแค่เสียงแต่ยังไปไม่ถึง แต่กระแสของแห่งความเย็นก็ทำให้เราเกิดความชุ่มกายชุ่มใจ และทำให้เราอยากเดินเข้าไปอีก

ภายในก็เช่นเดียวกัน จะทำให้เราเกิดความรู้สึกเช่นนั้น ใจจะนิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ สบายๆ ต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่คำนึงถึงกาลเวลา ไม่คำนึงถึงเรื่องอะไรในโลกทั้งสิ้น ความรู้สึกเหมือนเราอยู่ตัวคนเดียวในโลกเกิดขึ้น ความรู้สึกที่เราสามารถอยู่ได้คนเดียวในโลกก็เกิดขึ้นด้วย และตรงนี้แหละใจจะนิ่งมากเข้า จากหนึ่ง หลวมๆ ก็มานิ่งแน่นขึ้น

ณ จุดที่นิ่งแน่นนี้ ความสว่างจะเกิดขึ้น บางคนเกิดขึ้นอย่างกะทันหันจนเกิดความฉงนสงสัยว่า ใครเอาไฟมาสาดส่องหน้า เราลืมปิดไฟภายนอกหรือ หรือว่าเกิดอะไรขึ้น แต่บางคน

ความสว่างจะค่อยเป็นค่อยไป ละมุนละไมเหมือนน้ำที่ไหลรินมา
อย่างนั้น จะค่อยๆ สว่างขึ้นๆ จากตี ๕ ในฤดูร้อนก็เหมือน
๖ โมงเช้า ๗ โมง ๘ โมงเรื่อยไป

ความสว่างมากับความบริสุทธิ์ ความสดชื่น เป็นความสุข
ที่เราหาไม่ได้จากทรัพย์ จากคน จากทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยผ่านมา
จากน้ำเมา เทียวกลางคืน อบายมุข หรือไปที่ไหนก็แล้วแต่
และเราจะพึงพอใจกับความสุขนี้จนกระทั่งใจหยุดนิ่ง

เราไม่ได้ติดความสุขนั้น แต่ความสุขนั้นมาติดเรา เพราะ
เราทำถูกหลักวิชา ความสุขที่มีอยู่แล้วในตัวนี้แหละได้ช่อง
พอได้ช่องก็สอดเข้ามา หุ้ม เคลือบ เอบอบ ซึมซาบ ปนเป็นอยู่
ในใจของเรา กระทั่งกระแสแห่งความสุขแซ่ซุ่ม เหมือนเราเอา
ผลไม้ไปแช่รสต่างๆ เช่น ความเปรี้ยว ความเค็ม ความหวาน
เป็นต้น ใจจะถูกแช่อิ่มไปด้วยความสุขที่เต็มไปด้วยความสว่าง
และความเข้าใจชีวิตก็จะเริ่มดีขึ้น

เราเริ่มเข้าใจคำว่า **แสงสว่างส่องทางชีวิต** คำนี้ไม่ได้เป็นแค่
คำอุปมาอุปไมยเท่านั้น แต่มันเป็นแสงสว่างที่เกิดขึ้นจากภายใน
ที่ทำให้เรารู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ความลับของชีวิตที่
ถูกปกปิดมานานสำหรับเราถูกเปิดเผยขึ้น ความเข้าใจแจ่มแจ้งใน
ชีวิตทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้องตามแนวทางของพระอรียเจ้า
ของท่านผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว และจะเคลื่อนเข้าไปตามลำดับ

เมื่อมองผ่านแสงสว่างเข้าไปสู่ภายใน ใจแช่เชื่อมอยู่กับความสุขสดชื่น พอถูกส่วนก็จะตกศูนย์ เหมือนหล่นจากที่สูงอย่างเบาสบาย และมีดวงธรรมซึ่งมีอยู่ในตัวอยู่แล้วลอยเกิดขึ้นมา เป็นดวงใสๆ ละมุนตาละมุนใจ สว่างไสวอยู่กลางกาย เป็นที่ตั้งมั่นของใจเรา

ใจของเราจะมีหลักตั้งมั่น นิ่งแน่น นุ่มนวลควรแก่การงานที่จะโน้มเข้าไปสู่ภายในยิ่งๆ ขึ้นไป เพื่อการเรียนรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ใจของเราเป็นประจักษ์เรื่อที่ออกสู่ทะเลแห่งความรู้อันบริสุทธิ ที่ไม่มีขอบเขต มันไปเรื่อยๆ เหมือนท่านผู้รู้ทั้งหลายที่ผ่านมาในอดีตหรือในปัจจุบัน ที่ท่านผู้รู้ได้เดินทางผ่านมา เราก็มองเห็นไปตามลำดับเช่นเดียวกับที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย ที่ท่านรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลาย กระทั่งรู้ว่าเราควรจะมีอะไรเป็นที่พึ่งที่ระลึก แล้วก็ควรจะเลิกยึดอะไรที่ไม่ใช่ที่พึ่งที่ระลึก ใจก็จะหยุดนิ่งแน่นอนอยู่อย่างนี้เรื่อยไปจนกระทั่งเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว

ภาคบายนี้อากาธกำลังสดชื่นเบิกบาน เหมาะสมที่ลูกผู้มีบุญทุกคนจะได้ประกอบความเพียร ฝึกใจให้หยุดนิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ สบายๆ เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ค่อยๆ ประคองใจให้หยุดให้นิ่งอย่างเบาสบาย ดังที่ได้แนะนำมาตั้งแต่เมื่อเช้านี้

พึงจำไว้ว่า ใจที่จะเข้าถึงสมาธิหยุดนิ่งนั้น ต้องเบา สบาย ผ่อนคลาย ง่ายๆ เบิกบาน แ่มชื่น ไม่ต้องมีความคิด ไม่มี ปัญหา ไม่มีแรงกดดัน หนึ่ง นุ่ม เบา สบาย มีหน้าที่เป็นผู้ดูที่ดี แต่ไม่ใช่เป็นผู้กำกับ มีอะไรให้ดูเราก็ดูไปเรื่อยๆ อย่างสบายๆ โดยไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น ทำเพียงอย่างนี้ แค่นี้เท่านั้น แล้วลูก ทุกคนจะเข้าถึงความสมปรารถนา

ดวงบุญ

คราวนี้ เราก็ประมวลรวมบุญที่เราได้ทำเอาไว้ในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งเราระลึกได้บ้าง ระลึกไม่ได้บ้าง กระทั่งมาถึงวันนี้ซึ่งเราระลึกได้ ในยามเช้าเรามาสวดมนต์ไหว้พระ นั่งเจริญสมาธิภาวนา บูชาข้าวพระและถวายภัตตาหารเป็นสังฆทานแด่ภิกษุสามเณร ผู้ประพาศิธรรม ให้กำลังท่านไปบำเพ็ญสมณธรรม

ประมวลรวมหมดเลย บุญทุกภพทุกชาติมาถึง ณ วันนี้ บุญธาตุนั้นจะเป็นดวงใสๆ เมื่อมารวมกัน เขาเรียกว่า ดวงบุญ จะมารวมเป็นดวงใสอยู่ในกลางกาย และบุญธาตุนี้เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเรา

ถ้าดวงบุญเล็ก ความสำเร็จก็มีน้อย อุปสรรคก็มีมาก

ถ้าดวงบุญโต ความสำเร็จก็มีมาก อุปสรรคก็มีน้อย

ถ้าเป็นมหาเศรษฐีระดับประเทศ รวยกว่าใครๆ ดวงบุญ
ทานบารมีนี้ก็จะโตกว่าใคร

ถ้าสร้างทานบารมีมาน้อย ดวงบุญทานบารมีก็จะเล็กๆ

ดวงบุญนี้อยู่ตรงกลางกายเรา เป็นดวงใส ถ้าเราหยุดดู
ส่วนเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับดวงบุญนั้น เราจะเห็นสิ่งที่เรา
ประกอบเหตุมาและผลที่จะเกิดขึ้นจากเหตุที่เราประกอบ โดยเห็น
เป็นภาพเป็นเรื่องราวว่า ไปเป็นนั่นเป็นนี่อะไรต่างๆ จะมีการเซต
โปรแกรมที่เราเรียกว่าผังสำเร็จอยู่ในนั้น

เช่น ให้สมบูรณ์ด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ
ยศ สรรเสริญ สุข ตามกำลังแห่งบุญ คือตามขนาดของดวงบุญที่
โตแล้วใสสว่างขนาดไหน ซึ่งขนาดนั้นก็ขึ้นอยู่กับ การสั่งสมหรือ
การกระทำของเราทั้งกายวาจาใจว่าถูกหลักวิชาไหม เป็นดวงใส
ติดอยู่ตรงกลางกาย จะติดอยู่ทุกกาย จะปิดอบายไปสวรรค์
ก็ขึ้นอยู่กับดวงบุญนี้แหละ

ถ้าอยู่ในกายมนุษย์หยาบก็จะส่งผลในเมืองมนุษย์ ตอนที่
เรามีกายมนุษย์หยาบ ถ้าติดอยู่ในกลางกายทิพย์ก็จะส่งผลใน
เทวโลก มีทิพยสมบัติ เพราะตรงนั้นจะเกิดขึ้นแบบไม่มีบิดามารดา
พอถึงเวลาบูปากก็เปลี่ยนไปเลย เป็นกายของชาวสวรรค์ บุญ
ในตัวก็เกิดขึ้น ทิพยสมบัติก็บังเกิดขึ้น บังเกิดขึ้นรอเราก่อนก็มี
แล้วเราก็ไปเสวยสุขตรงนั้น ดวงบุญนี้จะเชื่อมกับทิพยสมบัติและ
วิมานของเราตรงนั้น ทุกสิ่งจะเชื่อมกันอยู่ตรงนั้น

ดวงบุญในกายมนุษย์จะเชื่อมกับความสุขและความสำเร็จในชีวิต จะดึงดูดคน สัตว์ สิ่งของที่ดีๆ มา และผลักสิ่งที่ไม่ดีออกไปอย่างนี้เป็นต้น

ตอนนี้ดวงบุญติดอยู่ในกลางกายของเราแล้ว เราก็นิ่งอยู่ตรงนี้ อธิษฐานจิตของเราไป และถ้าจะอุทิศบุญ บุญนี้ก็แวบไปเลย ถ้าหมู่ญาติอยู่ในอบายภูมิ ดวงบุญนี้จะไปคอยอยู่ จะมีที่เก็บบุญที่เราอุทิศไปจะไปเก็บอยู่ที่ตรงนั้น พอถึงวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เมื่อยมโลกหยุดพักภัทธานุภาพ หมู่ญาติถึงจะได้รับบุญนี้ จะเป็นอัตโนมัติเลย แวบไปอยู่ในกลางกายของผู้ที่อยู่ในยมโลก กายก็จะเปลี่ยนไป ถ้าอยู่ในเมืองมนุษย์ ดวงบุญนี้ก็แวบไปที่กายมนุษย์ อยู่ภพภูมิไหนก็จะแวบไปตรงนั้น ยกเว้นภูมิที่รับไม่ได้ ก็ต้องใช้วิธีพิเศษคือการประกอบวิชชาธรรมกาย

ดวงบุญนี้สำคัญมากนะลูกนะ อยู่ในกลางตัว เรามองไม่เห็นด้วยตา แต่ว่าถ้าหยุดนิ่งได้เมื่อไรแล้วเข้าถึงพระธรรมกาย ก็จะเห็นทุกคนนั้นแหละ เห็นอยู่ในตัว แต่ถึงจะเห็นหรือไม่เห็น ดวงบุญก็มีอยู่แล้ว เมื่อเราทำบุญ ทำความดี ดวงใสๆ จะติดอยู่กลางกาย และมีบุญธาตุดังกล่าวนั้น บุญธาตุนี้นี้ยังประกอบไปด้วยธาตุต่างๆ เยอะแยะมากมาย

เราก็หยุดใจนิ่งๆ ใสๆ สบายๆ พอเราอธิษฐานจิตตั้ง เป้าหมายดวงบุญนี้ก็จะแวบไปตรงนั้น ไปทำความปรารถนาให้ สมหวังตามกำลังแห่งบุญ ถ้าความปรารถนาใหญ่ก็ต้องสั่งสม บุญเยอะๆ เหมือนเราจะซื้อสิ่งของต่างๆ ก็ต้องมีทรัพย์ไปตาม ราคาของสิ่งของนั้น ความปรารถนาของเราก็เช่นเดียวกัน เป้าหมายจะสำเร็จได้ก็ต้องเมื่อพอเหมาะกับกำลังบุญที่เราได้สั่งสม เอาไว้ นี่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเรา ไม่ใช่ไกลตัว และไม่ใช่ใกล้ตัว แต่เกี่ยวข้องกับชีวิตเราเลย เพราะฉะนั้นต้องสั่งสมไว้นะลูกนะ

หลวงพ่อัมมชโย

